

Αναγγελία της εξαφάνισης

Βραδάκι της 5ης Απριλίου, πατέρας και γιος μπαίνουν στο γραφείο του Αξιωματικού Υπηρεσίας στο Αστυνομικό τμήμα Ναυπλίου. Ο αξιωματικός τυχαίνει να είναι γνωστός του φαρμακοποιού. Ένας κλασικός αστυνομικός επαρχίας. Οι ήσυχοι ρυθμοί της μικρής πόλης έκαναν όλους τους ανθρώπους απλούς δημόσιους υπάλληλους. Οι μεγαλύτερες υποθέσεις που απασχολούσαν το τμήμα ήταν αγορανομικές παραβάσεις και άντε μια φορά τον χρόνο μέτρα τάξης για τη στρατιωτική παρέλαση. Άντε μερικές μικροκλοπές, βάλε και μερικές παράνομες σταθμεύσεις, και αυτό είναι όλο. Μετά από τις τυπικές χαιρετούρες, ο πατέρας, φανερά ανήσυχος, ενημερώνει τον αστυνομικό ότι η πρώτη γυναίκα του εξαφανίστηκε από το σπίτι της.

«Τι εννοείς εξαφανίστηκε;»

«Δεν τη βρίσκουμε πουθενά, αυτό εννοώ».

«Πότε την είδες τελευταία φορά;»

«Χθες το βράδυ στις έντεκα».

«Πού την είδες;»

«Στο σπίτι της».

«Δηλαδή έχεις να τη δεις είκοσι τέσσερις ώρες; Κάτσε να φωνάξω τον αστυνόμο. Μια εξαφάνιση μας έλειπε τώρα», και παίρνει τηλέφωνο τον αστυνόμο διοικητή του, να του πει τι συμβαίνει.

Ο αστυνόμος είναι και αυτός γνωστός του φαρμακοποιού, οπότε από προσωπικό ενδιαφέρον φροντίζει να έρθει μέσα σε δέκα λεπτά από το σπίτι του φορώντας πολιτικά ρούχα. Φωνάζει του αστυνομικού υπηρεσίας να φέρει τον φαρμακοποιό στο γραφείο του. Από τότε που ξεκίνησε η καριέρα του είχε καταφέρει να μη μετακινηθεί κάπου αλλού. Ανθυπαστυνόμος διορίστηκε στο Ναύπλιο. Ερωτεύτηκε μια ντόπια νύφη και αυτό ήταν· ρίζωσε εκεί. Ένας κλασικός οικογενειάρχης που κάνει τον αστυνόμο. Μετρίου αναστήματος με κατσαρά μαλλιά, γκριζαρισμένα πριν την ώρα τους. Η επιδερμίδα του κατάλευκη. Δεν πρέπει να έχει κουραστεί ποτέ στη ζωή του. Θα πρέπει να έχει περάσει μια πολύ άνετη παιδική ζωή. Μόλις τελείωσε το Λύκειο μπήκε στο αστυνομικό σώμα. Ποτέ δεν είχε σαν αστυνόμος του Ναυπλίου υπερβολική ή δύσκολη δουλειά. Η πόλη κατοικείται από φιλήσυχους πολίτες. Πολίτες που είναι υπερήφανοι για την ιστορία της πόλης τους. Εκεί γράφτηκε με αίμα όλη η σύγχρονη ιστορία της Ελλάδας. Και μάλιστα, οι κάτοικοι στο ιστορικό κέντρο της πόλης δικαίως αισθάνονταν πολύ πιο διαφορετικοί, ακόμα και από τους υπόλοιπους κατοίκους που ήρθαν αργότερα και έμειναν εκεί. Και αισθάνονταν στα σίγουρα μια αίσθηση υπεροχής σαν οι άμεσοι απόγονοι των παλιών αγωνιστών της Επανάστασης. Έτσι εξηγείται και η καλοπέραση του αστυνόμου σε μια πόλη σαν αυτή, ήσυχη, όμορφη και πολιτισμένη.

«Καλησπέρα, αστυνόμε», ακούγεται ο φαρμακοποιός, με το που μπαίνει στο γραφείο.

«Τι έγινε; τι συνέβη με τη γυναίκα σου;» Ο αστυνόμος προσπαθεί να βουλευτεί βαθιά στη δερμάτινη πολυθρόνα του. Πατέρας και γιος κάθονται στις δύο αντικριστές καρέκλες επισκέπτη που διαθέτει το γραφείο του αστυνόμου.

«Σήμερα το απόγευμα ο γιος μου...», και τον δείχνει με τον δείκτη του χεριού του, «γύρισε στο σπίτι, όπως κάνει κάθε μέρα. Βρήκε όλα τα φώτα και τις μπαλκονόπορτες ανοιχτές. Και ενώ υποτίθεται ότι σήμερα το πρωί η πρώτη γυναίκα

μου θα έφευγε στην Αθήνα όπου θα μετακόμιζε, οι βαλίτσες ήταν ακόμη εκεί, η τσάντα της ήταν εκεί με όλα τα πράγματά της, το αυτοκίνητό της στο γκαράζ και αυτή δεν ήταν πουθενά. Μέχρι πριν από λίγο που ήρθαμε εδώ, δεν είχε γυρίσει στο σπίτι».

«Στην Αθήνα, θα πήγαινε σε κάποιον συγκεκριμένο άνθρωπο; ξέρετε;»

«Μου είχε πει ότι θα πήγαινε να μείνει με την αδελφή της, αλλά του γιου μου», και τράβηξε επιδεικτικά την κατάληξη της λέξης, δείχνοντάς τον, «του είχε πει ότι σήμερα θα πέταγε για τη Βραζιλία».

Ο γιος με ένοχη έκφραση κοιτάει μια τον πατέρα του και μια τον αστυνόμο.

Γυρνώντας ο αστυνόμος προς τον γιο, δισσθανόμενος τον φόβο του παιδιού, «Μη φοβάσαι αγόρι μου, θα τη βρούμε. Στη Βραζιλία σου είπε;»

«Ναι, εμένα μου είχε πει Βραζιλία, και του πατέρα μου Αθήνα», του απαντά ξεψυχισμένα.

«Καλά, ήξερες ότι θα πάει στη Βραζιλία και το έκρυπες του πατέρα σου;»

«Η μάνα μου μ' έβαλε να ορκιστώ, να μη το πω σε κανέναν», του απαντά ντροπαλά με σιγανή φωνή.

«Γιατί;» και το μέτωπο του αστυνόμου μαζεύει ρυτίδες απορίας

Ο γιος κοιτάει τον πατέρα με ερωτηματικό στα μάτια που του γνέφουν να προχωρήσει. Παραξενεύεται ο αστυνόμος με αυτό που βλέπει να υπάρχει ανάμεσα στον πατέρα και γιο. Τα φρύδια του αστυνόμου σμίγουν και παίρνουν μια ελαφρά κλίση προς τα πάνω.

«Γιατί φοβόταν, κύριε αστυνόμε».

«Τι φοβόταν, αγόρι μου;»

«Την αντίδραση του πατέρα μου», ψιθυρίζει απολογητικά, ρίχνοντας ακόμα μια φευγαλέα γρήγορη ματιά στον πατέρα του.

«Τι φοβόταν από τον πατέρα σου;»

«Δεν ξέρω, φοβόταν ότι θα την εμποδίσει, έτσι μου έλεγε».

«Στην τσάντα της βρήκαμε και το εισιτήριο, αστυνόμε», λέει ο φαρμακοποιός, σπάζοντας προς στιγμής την πίεση που ασκούσε ο αστυνόμος στον γιο του.

«Άρα δεν πέταξε για εκεί, είναι ακόμα εδώ. Στη Βραζιλία τι θα έκανε;»

«Δεν ξέρω», αποκρίνεται ο πατέρας, «ξέρεις... είχαμε χωρίσει πριν πολύ καιρό».

«Ναι το ξέρω», του λέει ο αστυνόμος συγκαταβατικά.

«Εκεί ζει ο θεός μου εδώ και πολλά χρόνια. Σ' αυτόν θα πήγαινε. Έτσι μου είπε, κύριε αστυνόμε», πετάγεται ο γιος με περισσότερο θάρρος τώρα.

«Ξέρουμε το τηλέφωνο του θείου αυτού;»

«Αν ψάξω στο σπίτι, ελπίζω να το βρω στην τσάντα της», τον πληροφορεί ο γιος.

«Στην Αθήνα... πού θα έμενε, είπες;» γυρνώντας ο αστυνόμος προς τον φαρμακοποιό.

«Μου είχε πει στις αδελφές της».

«Ξέρεις το τηλέφωνό της;»

«Όχι, δεν έχω σχέση με αυτήν ούτε με τον αδελφό της στη Βραζιλία, από τότε που παντρευτήκαμε», μουρμουρίζει ο φαρμακοποιός ίσως μετανιωμένος για αυτή την παλιά χαζή ιστορία με τα αδέρφια της.

«Κι αυτό μπορώ να το βρω», παρεμβαίνει ο γιος, «αν ψάξω στον κατάλογο που έχουμε στο σπίτι».

«Πάρτε αυτές τις κόλλες χαρτί και γράψτε χωρίς καλλιγραφίες και τυπικότητες ό,τι είπαμε εδώ, καθώς και οτιδήποτε άλλο νομίζετε ότι θα βοηθήσει στην ανεύρεση της κοπέλας».

«Αστυφύλαξ! έλα μέσα», φωνάζει ο αστυνόμος και γέρνει το σώμα του στην πολυθρόνα. Μέχρι να έρθει το όργανο έχει ακουμπήσει πίσω την πλάτη του, τους αγκώνες στα μπράτσα της πολυθρόνας, τα δάκτυλα των χεριών του πλεγμένα εκτός από τους δείκτες των χεριών του που σαν καρφιά τα έχει βάλει κάτω από το πηγούνι του· κοιτάει ερευνητικά τους δύο βραδινούς επισκέπτες του.

«Διατάξτε!», του λέει μπαίνοντας στο γραφείο ο αστυφύλακας, σπάζοντας την αφοσίωσή του σε αυτούς τους δυο φοβισμένους ανθρώπους.

«Ενεργοποίησε τη διαδικασία εξαφάνισης προσώπου. Περίμενε να σου δώσουν εδώ οι κύριοι την αναφορά τους και βάλε μπροστά τη διαδικασία ανεύρεσης. Έχουν περάσει ήδη είκοσι τέσσερις ώρες· μπορούμε να ξεκινήσουμε νόμιμα».

Σε λίγα λεπτά πατέρας και γιος παρέδωσαν στον αστυφύλακα γραπτά όσα γνώριζαν ως εκείνη τη στιγμή· στην ουσία αυτά που είπαν και προφορικά στον αστυνόμο.

«Από κάτω γράψτε το όνομά σας και υπογράψτε», τους λέει.

«Πάρτα, αστυφύλαξ, και πέρνα τα στο βιβλίο συμβάντων. Μετά ξέρεις εσύ τι πρέπει να κάνεις. Αν δεν το έχεις ξανακάνει, ζήτα να σε βοηθήσει ο Στέλιος».

«Δεν έχει υπηρεσία σήμερα, κύριε Διοικητά».

«Να τον πάρεις τηλέφωνο, εξαφάνιση έχουμε, όχι παράβαση του ΚΟΚ».

«Έχεις αυτοκίνητο, φαρμακοποιεί;». Ήδη ο αστυνόμος έχει σηκωθεί από την πολυθρόνα του.

«Ναι».

«Πάμε... εσύ μπροστά και εγώ με το δικό μου θα έρχομαι από πίσω. Πάμε στο σπίτι, κι ας ευχηθούμε να έχει γυρίσει η γυναίκα σου· με συγχωρείς... η πρώην γυναίκα σου, εννοώ».

Ο φαρμακοποιός του κάνει μια κίνηση των χεριών σαν να του λέει *«μη δίνεις σημασία σε αυτά, δεν πειράζει, αυτά μας μαράνανε τώρα!»*

«Αστυφύλαξ... φεύγω, τα λέμε το πρωί», φωνάζει να ακουστεί μέχρι το γραφείο του αστυφύλακα..

«Εντάξει, κύριε Διοικητά», ακούγεται από δίπλα.

Σε δέκα λεπτά τα δύο αυτοκίνητα φτάνουν έξω από τη μεζονέτα. Παρκάρουν στο πεζοδρόμιο, ξεκλειδώνει ο γιος την εξώπορτα του κήπου και φτάνουν στην κεντρική είσοδο του σπιτιού. Ο αστυνόμος έχει τεντώσει τις κεραίες του· κοιτάει και καταγράφει κάθε κίνηση του φαρμακοποιού και του γιου του, το μυαλό του αποτυπώνει όλες τις σκηνές. Βλέπει ποιος ξεκλειδώνει το σπίτι, με τι άνεση κινούνται ο καθένας τους μέσα σε αυτό, ακόμα και τις εκφράσεις τους. Έχουν δει πολλά τα μάτια του. Η δουλειά του τον έχει εκπαιδέψει να μην εμπιστεύεται κανέναν, όσο άγιος και αν δείχνει αυτός. Εξαφάνιση του έχει καταγγεληθεί, αλλά το μυαλό του τρέχει ήδη στην επόμενη πίστα υποθέσεων.

Ανεβαίνουν τις σκάλες και βρίσκονται στον διάδρομο· ανοίγει ο γιος την πόρτα του σαλονιού και μπαίνουν μέσα και οι τρεις τους.

«Να, οι βαλίτσες της, αστυνόμε. Να, και η τσάντα της με όλα τα πράγματα της», του δείχνει ο φαρμακοποιός στο τραπέζι της κουζίνας.

Ο αστυνόμος ρίχνει ανήσυχα βλέμματα γύρω του, δείχνει να μην τον νοιάζει τι του είπε ο φαρμακοποιός.

«Αστην την τσάντα προς το παρόν», του λέει, χωρίς να τον κοιτάζει· το μάτι του το περιφέρει σαν γεράκι γύρω-γύρω, προσεκτικά. «Δεν είναι αυτό η προτεραιότητά μας. Δείξτε μου τα υπόλοιπα δωμάτια του σπιτιού», του λέει ο αστυνόμος.

Έμπαινε σε κάθε δωμάτιο κοίταγε από πάνω ως κάτω, έλεγχε με το μάτι τα παράθυρα -χωρίς να τα πιάνει με τα χέρια του- και πήγαινε στο επόμενο.

«Αυτό είναι όλο το σπίτι;» τους ρωτά ο αστυνόμος.

«Υπάρχει και το γκαράζ και η σοφίτα», τον πληροφορεί ο φαρμακοποιός.

«Πάμε στο γκαράζ!», έρχεται η διαταγή του αστυνόμου.

Εξέτασε το γκαράζ προσεκτικά, έσκυψε κάποια στιγμή να δει κάτω από το αυτοκίνητο. Από τα τζάμια προσπαθεί να διακρίνει αν υπάρχει κάτι περίεργο μέσα σε αυτό. Με ένα χαρτομάντιλο στο χέρι ελέγχει, αν το αυτοκίνητο είναι κλειδωμένο Γυρνάει και τους λέει: «πηγαίντε με στη σοφίτα!»

Ανεβαίνουν τις σκάλες από το γκαράζ και βρίσκονται στον πάνω διάδρομο. «Πρόσεξε αστυνόμε στα σκαλιά, η λάμπα είναι καμένη», του λέει ο φαρμακοποιός, θα σου φέγγω εγώ με το κινητό. Συνεχίζουν τις σκάλες και ανεβαίνουν στη σοφίτα. Ξεκλειδώνει ο γιος και μπαίνουν μέσα. Κοιτάει πολύ καλά τα πάντα γύρω του. «Μην ακουμπάτε τίποτα!» τους λέει επιτακτικά ο αστυνόμος.

«Όλα δείχνουν τακτοποιημένα εδώ, δεν βλέπω κάτι περίεργο. Πάμε πάλι στο σαλόνι», τους λέει.

Κατεβαίνουν κάτω. Βγάζει από το τσαντάκι του ένα ζευγάρι πλαστικά γάντια και τα φοράει. «Μην ακουμπήσετε από δω και πέρα τίποτα!» τους λέει. Πάει στη μπαλκονόπορτα και ελέγχει την ασφάλεια. «Δεν μου είπατε ότι βρήκατε τη μπαλκονόπορτα ανοικτή;»

«Ναι, την έκλεισα εγώ», είπε ο γιος.

«Και τα φώτα τα έκλεισες εσύ;»

«Ναι, κύριε αστυνόμε».

Βγάζει από το τσαντάκι του άλλα δύο ζευγάρια γάντια· τους τα δίνει λέγοντάς τους, «φορέστε τα!»

«Ποια είναι η τσάντα της;» τους ρωτά.

«Αυτή εκεί», του τη δείχνει, ο γιος.

Όλο το περιεχόμενο της είναι χυμένο πάνω στο τραπέζι. Την παίρνει στα χέρια του, την κοιτάει στον πάτο και την τινάζει ανάποδα δυνατά, μήπως πέσει και κάτι άλλο. Κάνει τα κραγιόν πιο πέρα και παίρνει στα χέρια του τα χαρτιά που είχε μέσα. Διαβάζει το εισιτήριο, ανοίγει και ψάχνει μια ατζέντα τηλεφώνων. Ανοίγει κάποιες μικρές εσωτερικές τσέπες με φερμουάρ. Ξαναδιαβάζει το αεροπορικό εισιτήριο.

«Βρες το νούμερο της θείας σου στην Αθήνα και πάρτην τηλέφωνο», λέει του γιου.

Πράγματι το τηλέφωνο της θείας ήταν γραμμένο στην ατζέντα του σπιτιού, όπως και αυτό του θείου στη Βραζιλία.

«Δώσε μου το να μιλήσω εγώ!», ακούγεται η αυστηρή η φωνή του αστυνόμου.

«Καλησπέρα σας, κυρία μου, είμαι ο αστυνόμος Θεοφίλου από το Ναύπλιο. Συγνώμη για το ακατάλληλο της ώρας, αλλά έχω στο γραφείο μου τον ανιψιό σας, που μου λέει ότι έχασε τη μάνα του, την αδελφή σας δηλαδή. Υποθέτω ότι μπορεί να έχει έρθει σε σας. Είναι δίπλα σας;»

«...»

«Αα... έτσι; Πότε μιλήσατε για τελευταία φορά με την αδελφή σας;» και με το ακουστικό του τηλεφώνου μαγκωμένο ανάμεσα στον ώμο του και στο αυτί του, σημειώνει στο μπλοκάκι του. Μετά από πολύ λίγο της λέει απογοητευμένος και ελαφρά απογοητευμένος: «εντάξει, κυρία μου, καληνύχτα σας».

«Κύριοι, η θεία σας δεν ξέρει τίποτα, ούτε της είχε πει ότι θα πάει εκεί. Μα, δεν μου είπες, ότι θα πήγαινε στην αδελφή της;» γυρνάει προς τον φαρμακοποιό, και μια ενοχλητική έντονη απορία εμφανίζεται στην ομιλία του.

«Έτσι μου είχε πει», του απαντάει αυτός ανασηκώνοντας αδιάφορα ελαφρά τους ώμους.

Σε πολύ λίγο κουδουνίζει το τηλέφωνο του σπιτιού. Κάνει νόημα ο αστυνόμος του γιου να το σηκώσει. Το σηκώνει. Στην άλλη άκρη η θεία από την Αθήνα.

«Παιδί μου, με πήρε κάποιος από την Αστυνομία και με ρώταγε για τη μάνα σου. Έπαθε κάτι;»

«Την ψάχνουμε θεία, την έχω χάσει, δεν ξέρω πού μπορεί να είναι».

Ο αστυνόμος του κάνει νόημα με τα χέρια του παρακινώντας τον να το κλείσει.

«Θα σε ενημερώσω θεία, όταν θα έχω νέα της, καληνύχτα», λέει της θείας, κοιτώντας με πλάγια ματιά τον αστυνόμο να του κάνει χειρονομίες.

«Πάρε τον Βραζιλιάνο τηλέφωνο και δώστο μου εμένα!», λέει του γιου.

«Ολα», ακούγεται από την άλλη άκρη.

«Μιλάτε Ελληνικά;» ρωτάει αμέσως ο αστυνόμος.

«Ναι, ποιος είναι;»

«Είμαι ο αστυνόμος Θεοφίλου από το Ναύπλιο. Είστε ο κουνιάδος του φαρμακοποιού, έτσι δεν είναι;»

«Ναι, τι συμβαίνει;»

«Ελπίζω να μη σας ξύπνησα».

«Όχι, όχι, απόγευμα έχουμε εδώ, πέστε μου».

«Ακούστε, ήρθε στο γραφείο μου ο ανιψιός σας και μου είπε ότι η αδελφή σας θα ερχόταν να σας βρει εκεί στη Βραζιλία· για διακοπές, για δουλειές... δεν κατάλαβα καλά. Αλλά, επειδή έφυγε ξαφνικά και δεν μίλησαν μαζί, ανησυχώ και ήθελα να ρωτήσω, αν η μάνα του έφτασε καλά σε σας. Είναι μαζί σας τώρα;»

«Εμένα τώρα με βρίσκετε στην Κολομβία για δουλειές. Δεν ξέρω τι μου λέτε. Μου είχε πει ότι θα ερχόταν να με βρει, αλλά δεν είχαμε κλείσει και κάποια ημερομηνία. Της είχα πει να με πάρει και να με ενημερώσει, ώστε να την περιμένω».

«Υπάρχει περίπτωση να έχει έρθει στη Βραζιλία και να μη το ξέρετε, επειδή δεν είστε εκεί;»

«Δεν το ξέρω αυτό... αλλά αφού εγώ λείπω από τη Βραζιλία δεν μπορώ να φανταστώ πού αλλού μπορεί να πήγε».

«Καλά, καληνύχτα σας, κύριε, ευχαριστώ πολύ», και κλείνει τη γραμμή ο αστυνόμος.

«Τζίφος, και η Βραζιλία και η Αθήνα. Δεν μάθαμε κάτι σοβαρό από κανέναν τους», μουρμουρίζει ο αστυνόμος με σουφρωμένα τα χείλη του και τους ώμους του να ανασηκώνονται απελπισμένα.

Παίρνει παράμερα τον φαρμακοποιό και τον ρωτάει: «είχε η πρώην γυναίκα σου κάποια σχέση, αφ' ότου χωρίσατε;»

«Δεν ξέρω, αλλά να σου πω την αλήθεια, δεν μου είχε δώσει αυτή την εντύπωση όσες φορές μιλήσαμε. Ούτε είχα δει κάτι περίεργο».

«Είχε λόγους να εξαφανιστεί;»

«Δεν νομίζω».

«Γιατί σου είχε ψέματα ότι θα πάει Αθήνα, στην αδελφή της, ενώ κανόνιζε να πάει στη Βραζιλία;»

«Πραγματικά αυτό με ξεπερνάει», κοιτώντας αναστατωμένος τον αστυνόμο βαθιά στα μάτια, «δεν μπορώ να καταλάβω το γιατί».

«Γιατί σε φοβόταν;» τον ρωτά ο αστυνόμος σφίγγοντας τα χείλια του

«Μα τα πηγαίναμε καλά οι δυο μας, αστυνόμε, ναι μεν είχαμε χωρίσει, αλλά πολιτισμένα. Το είχε δεχτεί το γεγονός, και να σκεφτείς ότι χθες το βράδυ μας είχε

καλέσει εμένα και τη σύντροφό μου, τη Μαρία, να φάμε μαζί. Ήταν εδώ και ο γιος μου».

«Ήσασταν εδώ χθες βράδυ;»

«Ναι, σου λέω».

«Δεν μου τόπες αυτό».

«Μα δεν το θεώρησα σπουδαίο, αλλά και τι να σου πρωτοπώ, με όλα αυτά που τραβάω από το απόγευμα και μετά;»

Αφήνει τον πατέρα εκεί που ήτανε και πιάνει τον γιο παράμερα.

«Που ήσουν χθες το βράδυ αγόρι μου;»

«Εδώ μέχρι αργά, τρώγαμε όλοι μαζί».

«Ποιοι όλοι μαζί;»

«Η μάνα μου, ο πατέρας μου, η φίλη του και εγώ».

«Χθες το βράδυ τρώγατε όλοι μαζί και το πρωί θα έφευγε η μάνα σου για τη Βραζιλία;»

«Ναι».

Ο αστυνόμος αρχίζει να κόβει αμήχανα βόλτες και να σιγοπιθυρίζει. Ο πατέρας και ο γιος ακίνητοι στη θέση τους. Με τα ορθάνοικτα μάτια τους ακολουθούν τις κινήσεις του αστυνόμου στο εκνευριστικό πάνω-κάτω περπάτημά του. Δεν τολμούν να τον διακόψουν.

«Πήγαινε να δεις, αν τα χρυσαφικά της μάνας σου είναι στη θέση τους», λέει του γιου ο αστυνόμος.

Πετάγεται ο φαρμακοποιός και τον πληροφορεί: «λείπουν τα πάντα αστυνόμε, και τα λεφτά και τα χρυσαφικά».

«Ποια λεφτά;»

«Είχε πουλήσει τη μεζονέτα και έκρυβε τα λεφτά μέσα σε κρύπτη, που τη βρήκαμε ανοικτή και άδεια».

«Πόσα λεφτά;»

«Τετρακόσιες χιλιάδες».

«Πλάκα κάνεις!» ακούγεται να του λέει ο αστυνόμος με τα φρύδια του να παλεύουν να σμίξουν στο κούτελό του.

«Όχι, δεν σου κάνω πλάκα, τα έκρυβε εκεί, αύριο θα τα έπαιρνε μαζί της να τα καταθέσει σε τράπεζα».

«Που είναι αυτή η κρύπτη;»

«Στη σοφίτα».

«Πάμε να μου δείξεις!» Μπροστά ο πατέρας, πίσω ο αστυνόμος και πιο πίσω ο γιος. Ανεβαίνουν με προσοχή, μη σκοτωθούν από το σκοτάδι που βασιλεύει στις σκάλες. Στη σοφίτα ο φαρμακοποιός παραμερίζει την τηλεόραση και δείχνει του αστυνόμου την κρύπτη με το ανοικτό χρηματοκιβώτιο μέσα της».

«Αααα,... δεν πάμε καλά!» ψιθυρίζει ο αστυνόμος και για πρώτη φορά αφήνει να φανεί η έντονη ανησυχία του. Παίρνει τηλέφωνο στο τμήμα· «πες μου τι έκανες με την εξαφάνιση».

«...»

«Ωραία, έμαθες αν το έλαβαν;»

«...»

«Καλά έρχομαι από κει».

«Μη πειράξετε τίποτα, μην ακουμπήσετε τίποτα, αν δεν σας πω εγώ. Κλειδώστε το σπίτι και πάμε στο τμήμα να μου δώσετε επίσημη κατάθεση. Κάτι δεν μ' αρέσει σε όλα αυτά εδώ μέσα!»

«Κύριε αστυνόμε, εγώ πρέπει να πάω μέσα. Θα με κηρύξουν απόντα από το βραδινό προσκλητήριο του Λόχου. Δεν γίνεται να έρθω μαζί σας», του λέει ο γιος.

«Πάμε στο τμήμα και θα πάρουμε τηλέφωνο από εκεί τον επόπτη του στρατοπέδου. Θα τον ενημερώσω εγώ. Ποιος είναι σήμερα επόπτης;»

«Ο λοχαγός Σούμπης».

«Εντάξει πάμε, θα τον πάρω τηλέφωνο εγώ».

Μόλις φτάνει στο τμήμα ο αστυνόμος, μπαίνει φουριόζος στο γραφείο του, και με φωνή γεμάτη ανησυχία και εκνευρισμό φωνάζει τον αξιωματικό υπηρεσίας και του λέει: «Συμπλήρωσε στην αναγγελία εξαφάνισης ότι έχουμε και ληστεία μεγάλου χρηματικού ποσού».

«Κύριοι», απευθύνεται στον πατέρα και γιο, «επειδή προκύπτει και εξαφάνιση και ληστεία, τα πράγματα σοβαρεύουν πολύ. Καθίστε σε ξεχωριστά γραφεία και γράψτε μου ό,τι γνωρίζετε και ό,τι είναι πιθανό να μας βοηθήσει στην έρευνα».

Ο φαρμακοποιός αρχίζει να γράφει την κατάθεσή του: «Το πρωί της 4ης Απριλίου με την πρώην γυναίκα μου πήγαμε μαζί στην τράπεζα. Ήθελε να σηκώσει τα υπόλοιπα και τελευταία λεφτά από την πώληση της μεζονέτας.

»Τα πήραμε και τα φέραμε στο σπίτι της, όπου και τα κρύψαμε στον κρυφώνα της σοφίτας. Το επόμενο πρωί θα έφευγε οριστικά για την Αθήνα. Με κάλεσε στη μεζονέτα το βράδυ μαζί με τη Μαρία για να αποχαιρετιστούμε.

»Μετά τη τράπεζα επέστρεψα στο φαρμακείο μου. Αργότερα, μου έδωσε ένα τηλεχειριστήριο του γκαράζ και μου ζήτησε να της δανείσω το αυτοκίνητό μου να μεταφέρει κάτι πράγματα. Μου είπε μάλιστα να βάλω το αυτοκίνητό μου στο γκαράζ, γιατί η γειτονιά έχει γεμίσει κλεφτρόνια. Η πρώην μου, όταν έφτασα στη μεζονέτα, ήταν παρέα με τη γειτόνισσα στον κήπο και πίνανε καφέ. Τους χαιρέτησα, άνοιξα το γκαράζ με το τηλεχειριστήριο που μου είχε δώσει και μπήκα. Η πρώην μου ήρθε προς εμάς και μπήκε στο γκαράζ την ώρα που κλειδωνα το αμάξι. Εκείνη την ώρα της επέστρεψα και το τηλεχειριστήριο. Στη μεζονέτα ήταν και ο γιος μας. Είχε πάρει ημερήσια έξοδο από το στρατόπεδο.

»Φάγαμε, ήπιαμε και στις εννιά η ώρα ο γιος μου έφυγε, να γυρίσει στην υπηρεσία του. Κατέβηκε η μάνα του μέχρι τον κήπο, να τον αποχαιρετήσει. Σε λίγο, ανέβηκε η πρώην μου και συνεχίσαμε την κουβέντα μας. Κάποια στιγμή, αυτή, μας πήγε στη σοφίτα, να μας δείξει κάτι φωτογραφίες.

»Εκεί που μας έδειχνε τις φωτογραφίες και τα κάντρα της, πρέπει να ήταν δέκα η ώρα, ακούσαμε δύο πνικτούς πυροβολισμούς. Εγώ έτρεξα να βγω στο μπαλκόνι να δω τι έγινε. Με ακολούθησαν η πρώην μου και η Μαρία. Χωρίς να καταλάβω πώς, η πρώην γυναίκα μου μπερδεύτηκε και έπεσε πάνω μου. Τη συγκράτησα και τη γλίτωσα από σίγουρο πέσιμο. Πάνω σε αυτή τη φάση αρπάχτηκε από πάνω μου και μου έσκισε την τσέπη του πουκαμίσου. Κατά διαστήματα έβγαινα, κοίταγα και ξανά έμπαινα μέσα να την καθησυχάσω. Αυτή συνέχισε να φοβάται. Είχε τρομοκρατηθεί.

»Στις έντεκα σηκωθήκαμε να φύγουμε. Είχε πια ησυχάσει. Την είδα να πίνει δυο χάπια για τον ύπνο. Με παρακάλεσε να περάσω από τον παπά, να του δώσω πέντε χιλιάδες ευρώ. Τα πήρα και τα πήγα. Ο παπάς παραξενεύτηκε, γιατί δεν θυμόταν να του είχε τάξει αυτά τα λεφτά.

»Μετά, φύγαμε και πήγαμε σπίτι μας με τη Μαρία για ύπνο. Την άλλη μέρα το απόγευμα, με πήρε τηλέφωνο ο γιος μου ανάστατος, γιατί πήγε στη μεζονέτα και τα

βρήκε όλα ανοικτά, φώτα, πόρτες, μπαλκόνια και η μάνα του δεν ήταν πουθενά. Ανησύχησε. Πήγα αμέσως στη μεζονέτα· το αυτοκίνητό της ήταν στο γκαράζ. Τα μπαγκάζια της στο σαλόνι. Ανέβηκα με τον γιο μου στη σοφίτα να δω την κρυψώνα. Την είδα ανοιχτή και τα λεφτά να λείπουν. Φοβήθηκα ότι αν δεν πήρε αυτή τα λεφτά, τότε θα έγινε στα σίγουρα ληστεία.

»Ο γιος μου, τότε, για πρώτη φορά, μου είπε ότι η μάνα του θα πήγαινε στη Βραζιλία και όχι στη θεία του στην Αθήνα. Δεν το ήξερα. Αμέσως μετά, ήρθαμε εδώ στο αστυνομικό τμήμα να καταγγείλουμε την εξαφάνισή της».

Ο γιος αρχίζει να γράφει την κατάθεσή του:

«Η μάνα μου, μου είχε πει ότι θα πήγαινε στον θείο, στη Βραζιλία.

»Εγώ, στις 4 Απριλίου είχα πάει στο σπίτι νωρίτερα από τον πατέρα μου με ημερήσια άδεια από τον στρατό. Ανέβηκα στη σοφίτα και άραξα. Έκατσα εκεί για λίγη ώρα και άκουσα μουσική.

»Όταν ήρθε ο πατέρας μου με τη σύντροφό του κατέβηκα. Φάγαμε, ήπιαμε και στις εννιά η ώρα έπρεπε να φύγω και πάλι για το στρατόπεδο. Κατέβηκα με τη μάνα μου στον κήπο από την κεντρική είσοδο· ήθελε να με αποχαιρετήσει.

»Την άλλη μέρα το απόγευμα, ξανά βγήκα με άδεια. Τη μάνα μου, ήξερα ότι δεν θα την έβρισκα εκεί. Εκείνη την ώρα θα πέταγε ή θα είχε φτάσει ήδη στη Βραζιλία. Τα βρήκα όλα παρατημένα όπως τα είχα δει και το προηγούμενο βράδυ. Η μάνα μου δεν ήταν πουθενά. Τα πράγματά της στο σαλόνι. Ανησύχησα και πήρα τηλέφωνο τον πατέρα μου.

»Ανεβήκαμε μαζί με τον πατέρα μου στη σοφίτα. Αυτός πήγε κατ' ευθείαν να δει την κρυψώνα. Τη βρήκαμε ανοιχτή και τα λεφτά να λείπουν.

»Τότε, αποκάλυψα την αλήθεια στον πατέρα μου, ότι η μάνα μου δηλαδή, θα πήγαινε στη Βραζιλία. Αμέσως μετά ειδοποιήσαμε την αστυνομία».